

Formanden:

Vigår først til dagsordenens punkt 3, der er:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Kirsten Sparre Andersen* (V) til undervisningsministeren:

„Vil ministeren tage skridt til, at danske forskere, der får forskningspenge fra EF, bliver i stand til umiddelbart at nyttiggøre disse midler evt. under forskningsrådernes kontrol, og uden at der derved sker en afkortning af de midler, der fra dansk side stilles til rådighed for de pågældende forskeres institutter?“

(Spm. nr. 130).

Skriftlig begrundelse.

Det har desværre vist sig, at der for danske forskere er store og, synes det, klart urimelige vanskeligheder forbundet med at nyttiggøre EFs forskningsbevillinger — bevillinger, som den danske stat har været med til at fremskaffe.

For det første stiller den danske statsadministration sig i vejen ved at forhale sagsbehandlingen i det uendelige. I de tilfælde, hvor der er tale om arbejde i intereuropæiske forskerteam eller forskning inden for et bestemt tidsrum, kan danske forskere ved en sådan forhalingsmanøvre først komme ind i billedet, når det hele alligevel er ved at være forbi.

For det andet bliver de forskningsbevillinger, de pågældende personer eller institutter får tildelt fra den danske stat, afkortet med et beløb, der i størrelsesorden svarer til EF-pengene.

Det kan ikke være rimeligt, og det borttager enhver lyst hos danske forskere til at søge om støtte fra EF.

Kirsten Sparre Andersen (V):

Når jeg har spurgt undervisningsministeren, om det ikke var muligt af få en fornuftig ordning for den del af forskningen, der har mulighed for at få støtte via EF, er det på grund af de nuværende meget utilfredsstillende forhold, hvor det jo reelt nærmest er finansudvalget, der bestemmer, om et dansk forskningsprojekt for EF-penge skal nyde fremme. Alle finansudvalgets udmærkede egenskaber ufortalt, så kan det næppe være rimeligt. Man kan ikke fortænke danske for-

skere i, at de bliver noget tilbageholdende med at søge støtte fra EF, når de kan risikere at få deres forskningsstøtte afkortet med et lignende beløb, som de har fået bevilget fra EF.

Hvis projekter, man teoretisk ikke er så interesseret i at fremme, skulle blive bevilget via EF, hvor der trods alt også er en ledighedsvurdering, så har vi jo forskningsrådene til at forhindre, at de i hvert tilfælde får yderligere støtte.

Jeg mener, at forskningens minister må være interesseret i at skaffe forskningen rimelige vilkår, især da når det kan gøres ved, at vi her i landet bliver i stand til at udnytte de EF-midler, vi også har været med til at bevilge.

De to forskningsområder, som EF for tiden koncentrerer sig om, miljøproblemer og energiproblemer, er jo problemer, som kun kan løses ved samarbejde landene imellem, hvorfor det også må være en fordel, at forskningen på disse områder ikke bliver snævert national. Her ser jeg i øvrigt bort fra, at al god forskning ikke kender til landegrænser.

Jeg vil desuden gerne have undervisningsministerens kommentar til det problem, som ministeren sandsynligvis er stødt på i de overvejelser, der har været i gang på området, idet der er nogen uklarhed omkring det spørgsmål, om det overhovedet er i overensstemmelse med bestående lovgivning og gældende aftaler at foretage en sådan afkortning af danske institutters forskningspenge, fordi de bevilges støtte via EF.

Undervisningsministeren (*Ritt Bjerregaard*):

Jeg vil gerne indledningsvis sige, at den bevillingspraksis, der hidtil har været anvendt i forbindelse med modtagelsen af EF-forskningsstilskud, i princippet ikke stiller sig hindrende i vejen for, at danske forskere kan udnytte muligheden for at få og anvende EF-forskningsstilskuddene.

Det er derfor heller ikke ganske korrekt, når det i begrundelsen til spørgsmålet er anført, at de danske forskningsbevillinger afkortes

„... med et beløb, der i størrelsesorden svarer til EF-pengene.“

Lad mig blot henviser til, at finansudvalget den 5. november 1975 godkendte, at en række institutter kunne modtage og an-